

בננו רן, זכרוננו לברכה

(מפי ההורים)

רן בננו הבכור נולד ב־15 בפברואר 1936 במשק גשר. כעבור חדשים מספר להיוולדו, בימי מאורעות תרצ"ו, הועבר עם שאר הילדים לנקודה החדשה של משקנו — לדלהמיה־אשדות. בשנות ילדותו הראשונות היה ילד בריא ולא גרם לנו דאגות יתירות. אך בגיל שבע חלה בחצבת, אַנגינה ודלקת הפרקים, וכתוצאה ממחלות אלו נפגם לבו. שנתיים היה רתוק למיטה ונאלץ להפסיק את לימודיו בבית־הספר ולהסתפק בשיעורים פרטיים מועטים. כשמצב בריאותו השתפר במידה שיכול היה לשוב לביה"ס, השיג רן עד מהרה את הכיתה והיה בין התלמידים הטובים. במיוחד נטה למקצועות הריאליים, אך גם בשאר המקצועות עשה תמיד את המוטל עליו. בהיותו בכיתה ט' החל להשתתף בפעילות בגדנ"ע־אויר, והיה למדריך בבניית טיסנים. התעניין מאוד בטיס, אף כי ידע שמפאת מצב בריאותו לא יוכל להיות טייס.

בזמן האחרון עבד בפעילות רבה בחברת־הילדים הבוגרת וכן התמסר להדרכת חברת־הילדים הצעירה. גם בשכבו על ערש־דני לא פסק מלדאוג לענייני חברת הילדים וקָשש שמא יזניחו את הפעולות בלעדיו.

רן היה מאוד קשור למשפחה. את שתי אחיותיו אהב אהבת נפש, והן שילמו לו כגמולו; אהב את הוריו, נהג בהם יחס של כבוד והערצה והתחשב בדעתם. רק בדבר אחד לא היה ביכולתנו להשפיע עליו: שישמור על בריאותו, כי הוא בשום אופן לא הסכים לחיות כחולה. כשהגיע לגיל 13-14 הסברנו לו את מצבו, וגם

הרופאים גילו לו שהוא חולה וצריך לשמור על עצמו. אך איש לא הצליח לשכנע אותו, והוא בהכרה מלאה, כאדם מבוגר, ובהחלטיות היה משיב לנו, כי לא יסכים לחיות אחרת מאשר כל שאר הילדים, גם אם הדבר יזיק לבריאותו.

וכך היה עובד יחד עם בני כיתתו בכל עבודות קשות בשדה, השתתף במשחקי ספורט וכו'. בשום אופן לא רצה לעבוד בעבודות קלות יותר שהציעו לו.

בימיו האחרונים, כשמצבו הורע והוא הועבר לבית־החולים בטבריה, היתה דאגתו נתונה לאמו, ששכבה אז חולה בבית־החולים שבעפולה. הוא ביקש בכל לשון של בקשה, שלא יספרו לאמא על מחלתו, כדי שלא יגרמו לה צער.

עם כל ידיעתנו שבהכרה, כי בננו היקר רן הלך מאתנו, הרי יש ולפעמים אתה שוכח שקרה האסון המחריד ונדמה לך שאתה שומע את צעדיו של רן, הבא לחדר־הוריו... וקשה, קשה מאוד להשלים עם המחשבה, שלא נראה עוד את בננו, שלפי אפיו והתפתחותו כבר היה לחבר לנו.